Написав ШЛВ
Субота, 04 січня 2014, 02:21

Мчить по гаю порося,
по самій траві:
хоче як метелик стать -
високо летіть...
Порося те крил не має,
але бачить ціль
- Бач, малий який літає,
можна ж і мені.
Бігать гаєм перестало,
як застала ніч:
натомилось і упало-
вибилось із сил.
- Це ж така несправедливість,-
думає воно,
- Я трудилось і старалось -
марно все одно,
і на ноги я здіймалось
і гарненько розбігалось...
Він же високо літає -
марно все одно...
Рано-вранці дунув вітер,
хмари затягло,
он метелика й не видно,
порося ж пішло.
- Я ж високо не літаю,
та все ж повезло -
переваги свої маю -
вітром не знесло.

В кожного життя своє
і є свій росток
й кому в чому повезло
знає лише Бог.

СЛАВА БОГУ!